

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019r.,
sprawy **P. M.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 kwietnia 2018r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 3 października 2017r., sygn. akt VIII K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z 3 października 2017r., uznał P. M. za winnego popełnienia dwóch przestępstw z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. i za to skazał go na karę łączną roku pozbawienia wolności i orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z 26 kwietnia 2018r., zmienił zaskarżone apelacją rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do wartości przywłaszczanego samochodu i na nowo ustalił obowiązek z art. 46 § 1 k.k.

Kasację od powyższego orzeczenia złożył obrońca i, postulując uniewinnienie skazanego, podniósł rażące naruszenie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniosł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Tytułem uwag ogólnych zauważyć należało, że w przedmiotowej sprawie zarzuty kasacyjne w korelacji z ich uzasadnieniem były na granicy dopuszczalności. Albowiem podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, jak to miało miejsce w rozpatrywanej kasacji, należało wykazać, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została zastosowana nieprawidłowa subsumpcja prawna (tj. sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną lub też nie zastosował przepisu, który winien był zastosować) bądź też Sąd dokonał wadliwej wykładni zastosowanego prawa. A więc formułując rażące naruszenie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k., należało uznać ustalenia faktyczne za poprawne. Tymczasem skarżący, pod pozorem błędnej kwalifikacji prawnej czynu, podjął polemikę z dokonaną oceną materiału dowodowego, kwestionując przyjęcie zamiaru dokonania czynu zabronionego. Oznaczało to, że w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, wbrew wymogom z art. 523 § 1 k.k., podniesiono niedozwolony na tym etapie postępowania zarzut, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że podniesione zarzuty były już przedmiotem drobiazgowej kontroli apelacyjnej. I tak w realiach omawianej sprawy wypadało uznać, że Sąd Okręgowy, nie przekraczając swych kompetencji, słusznie zaakceptował ustalenia faktyczne i oceny Sądu *meriti*, nieznacznie zmieniając je co do wartości przywłaszczonej rzeczy, i przekonywająco wywiódł, dlaczego należało tak postąpić, co zaprezentowane zostało w wyczerpującym uzasadnieniu, spełniającym wymogi z art. 457 § 3 k.p.k. Dla porządku dodać należało, że zapoznanie się z treścią pisemnych motywów orzeczenia Sądu Rejonowego, a także dowodami przeprowadzonymi w sprawie, prowadziło do niekwestionowanego wniosku, że Sąd *meriti* dokonał ustaleń, postępując zgodnie z wymogami określonymi w art. 4 i 7 k.p.k.

Aby pełniej uargumentować stanowisko Sądu odwoławczego, warto dobitnie podkreślić, że twierdzeniom strony, iż skazanemu nie towarzyszył zamiar, tzw. *animus rem sibi habendi*, w pomocy przy rozporządzeniu powierzoną cudzą rzeczą ruchomą, przeczyły ujawnione w sprawie okoliczności. Wyjaśnienia skazanego potwierdzały, że wypożyczenie sprzętów dla osoby nieznanej i nie posiadającej dokumentów wzbudziło u niego niepokój. Świadome unikanie pokrzywdzonego, nie odbieranie telefonów od niego, aż w końcu zafałszowanie danych przy wypożyczeniu motorówki potwierdzało, że P. M. wiedział, iż bierze udział w przestępczym procederze i pomaga innej osobie włączyć cudze mienie ruchome do jego majątku i postąpić z nim jak z własnym, pozbawiając osobę uprawnioną władztwa nad tym mieniem.

Tym samym brak było przesłanek do kwestionowania przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej orzeczenia, zaś o kosztach za postępowanie kasacyjne orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.